

SK: Eindrige
kjede stort anna
g eige spel å lene
et syner seg å
nok i denne
bsentolkinga.

FOTO: GT NERGAARD

Austgulen i
emte tolking av
presentasjons-
sagt krevjande,
rane, som ikkje
ne seg på enn
ge spel, men
dring for publi-
år det blir gjort så
dette, ser vi
ninga i den
en om at «less is

n til Nia Damerell
åverande med
d Myrens varsame
g ein tracingrull
rekvisitt samt litt
forsiktig påmin-
teppet. Då blir
sten stor til den
de, men sær
de bruken av
rsrør i siste akt.
Eidsvold er
de som byggmeis-
mælt, og med
ormidlar han ein
d tilsynelatande
ll, jamvel når Hilde
nfronterer han med
han tar til å analy-
ølv.

in gong bryt han ut i
g valdsamt raseri
unge Ragnar, for
ne attende til
ollen. I Mari Hauge
esten leikande
v Hilde Wangel kan
enne som ei konkret
som oppsøker han
ille ha kalla ein
ar. Men ho kan like
re ein metafor, eller
t som kjem attende
ommedag over bygg-
n.
ile blir gjort så
tydeleg og så godt.
scenekunst på høgt

Amund Grimstad
amund@amund.info

MYSTISK: De Utvalgtes scene på Nesodden ser ut som en verden skapt av David Lynch.

FOTO: DE UTVALGTE

Å ta plass

Julie Rongved Amundsen

TEATER

«Skipet vol. 5 av De Utvalgte»

Nordstrand stenbrudd, premiere 15. September

Regi: Kari Holtan.

Teknisk regi: Boya Bøckman.

Dramaturg: Anne Holtan.

Produsent: Morten Kippe.

Med: Torbjørn Davidsen, Zett Davidsen, Juliana Venter, Pelle Ask, Marius Kolvenstvedt, Nils Bjelland Grønsvold, Ida Holthe Lid, Eva Berit Bøe Moen, Hans Wedvik, Kari Vik Knutsen, Stein Davidsen, Tommy Olsson, m.fl.

Produsert av De Utvalgte i samarbeid med Black Box Teater og Ultima

ANMELDELSE

I et steinbrudd på Nesodden har teaterkompaniet De Utvalgte funnet sin plass.

Når jeg ankommer Nordstrand steinbrudd ved solnedgang står det en mann i baren med hendene i luften. «Jeg har ikke fått opplæring!», roper han mens folk fortsetter å bestille øl. Ankomsten vitner om et sted på vranga, alt er litt skjevt.

Bak meg står en bil som tilsynelatende har krasjet inn i et tre, og det er plassert en gammel campingvogn inntil den massive fjellveggen som står igjen etter

steinutvinningen. Alt sammen skal foregå uten-dørs. Det er kaldt, mørkt og stjerneklart, og Oslos scenekunstoplikum er flyttet ut til det lokale MC-miljøets festplass. Dette er sånn det hadde sett ut om David Lynch hadde laget spel, tenker jeg.

Skipet Vol. 5 er femte del i en pågående serie av steds-spesifikke arbeider gjort av De Utvalgte. De har vært i Frankrike, i Fjaler, på Grønland, på Black Box Teater og i Nederland – og nå altså i mer hjemlige trakter på Nesodden der de også holder til til hverdags.

For meg som ikke har sett noen av de tidligere arbeidene i serien, men mye av det De Utvalgte har gjort tidligere, er Skipet vol. 5 en forestilling med en gjenkjennelig signatur. De Utvalgte har laget teater siden 1994 og markerer seg i sin bruk av audiovisuell design.

I tillegg har De Utvalgtes arbeider ofte en emosjonell slagside og en eksistensialistisk grunnidé. Det tekstlige materialet er satt sammen av virkelige historier og mer poetiske partier med en abstrakt dramaturgi. Innledningsvis sitter kunstkritiker Tommy Olsson i en stressless og forteller en rørende historie fra eget liv, og rapperen Nils med skills kommer inn og skal gi Olsson råd om hvordan man forbereder seg best mulig. Bak et lite skogholt spiller noen unge gutter fotball. Det er nesten så jeg lurer på om de ikke skjønner at det er en teaterfo-

restilling på gang, men snart synger de med i Nils sin rap.

Mennene på scenen snakker om selvforståelse. Senere sitter skuespilleren Torbjørn Davidsen rundt et bål og snakker med noen unge, muligens enslige asylsøkere, om livet. Alt handler om å finne sin plass, ta plassen og om endring og vilje. Jeg ser opp på stjernehimmelen. Den er klarere enn jeg har sett den på mange år. Jeg tenker på evigheten i himmelen, på hvor små vi er og på uendeligheten. Jeg tenker på fjellet og på hvordan det er knust til småstein, som om menneskene selv har begrenset evigheten.

Det projiseres store lavastrømmer på den enorme fjellveggen, og en operasanger setter det hele i et lydlig perspektiv.

De Utvalgte er best når de utnytter de mulighetene som ligger i det abstrakte, og de mer narrativt drevne partiene kan fort bli for tydelige og gå i sirkel emosjonelt. Denne gangen er forestillingen stram, kanskje fordi de har fått beskjed av Ultima om at alle må rekke nest siste buss hjem. Stramheten gjør imidlertid at de mer emosjonelle partiene nedtones og ikke tar overhånd. Derimot skapes det mer rom for de lydlige og visuelle partiene som tar stedet i bruk. Under den uendelige stjernehimmelen blir vi alle så små. Selv Tommy Olsson.

Julie Rongved Amundsen
juliera@gmail.com